

Vjera

Čovjek pun životne snage i poleta prigrli svijet svom žudnjom svojega bića. Gori, plamti, iskri, mašta, stvara, cvjeta. U neku ruku to je zdrav pristup životu. Ali brzo prođu proljeća, dođu jeseni i zime, doba suša ili poplava, doba vjetrova i oluja. Prije nego što dozrijemo, život iscijedi iz nas svaku kap, pougljeni nas. Skine nam krunu s glave, osmijeh s lica. Svašta nas snađe, zaskoči kao lav iz guštika, zaplete se oko nogu kao zmija kad isplazi iz procjepa. Rani nas. Zaboli. Razboli.

Udaran koječim čovjek se nekad raspukne i upada u vlastitu raspuklinu koja, čini se, nema kraja. U srce se zavuču tuga. Krv kao da ne kola žilama. Duša se zamuti poput ustajale močvare. U očima se nastani magla. Gušimo se kao da u nama samo dim dimi. Često nas životni udarci i usmrte prije nego što smo spremni prijeći preko ove vremenite granice, ili, kako mislimo, prije nego što smo dovršili naumljeno. Koliko god se odupirali, hrvali, stvarali vlastite projekcije spasa unutar svoga uma, ili se fokusirali na neke pozitivne stvari, ne možemo se uvijek oduprijeti ni stajati čvrsto. Makar kakve bile naša svjesnost i želje, osjećamo da nevolje dolaze odnekud kamo ne možemo zaći i spriječiti ih. Nemoć nadjača nadu, učini nam se da pod suncem nema ničega za što bismo se uhvatili, nema luke u koju bismo se sklonili. Očajnički se pitamo kamo i kuda krenuti? Koga zazvati? Tko će nas čuti – jer kad se okrenemo oko sebe, izgleda nam kao da smo na bojnopolju. Mrtvi trule, ranjenici ječe, ponetko hrabar i odvažan još se bori da očuva svoje dostojanstvo.

Ali Onaj koji nas je stvorio, prije nego što nas je položio u ovu zemljanu kolijevku, pokazuje sveudilj koliko je mudar. Znao je kuda moramo proći, s čim se moramo suočiti i što nam je najpotrebnije, najnužnije. Što u nas mora usaditi. To je vjera. Moramo je pronaći u sebi, ali istinsku vjeru i ne zavaravati se kako smo zapravo vjernici i vjerujemo, ali, eto, događaju nam se nemile stvari. Tražiti uzroke i sanirati posljedice možemo pokušati, no sve uzroke niti ćemo pronaći, niti ćemo sve posljedice otkloniti. Zapravo mnoge su posljedice nepopravljive.

Korak prema istinskoj živoj vjeri težak je. Ispred nas je most koji treba prijeći, a nama se hoće ostati na mjestu. U nama postoji psihološka blokada koja nam prijeći prijelaz na drugu obalu, u širi neograničeni prostor duhovnosti – jer smo se poistovjetili sa svijetom koji je oko nas, ukalupili se u čvrste kalupe. U duhovnom svijetu postajemo produhovljenije biće što nam pomaže u unutarnjem preoblikovanju, ali to treba željeti. Na to nas treba poticati vjera, pomicati nas naprijed. Ako je naša vjera iskrena, osjetit ćemo je u sebi. Ona kao zraka sunca ulazi u prostor našega bića. Nježno dira srce. Ispunjava prazninu. Pokreće nas. Podiže. Krijepi. Vjera je golemo sidro koje nas drži iznad

valova i onda kad se oni bacaju visoko iznad naših glava. Svjetlo koje se ne trne ni kad dogore sve druge svijeće u nama i oko nas. Snaga koja drobi kamen. Aktivira naše vitalne duhovne i tjelesne organe i energije. To je najizvršnja psihoterapija. Tko ima taj dar, ili, bolje rečeno, tko prihvaća i cijeni taj Božji dar, makar bio drvo osušeno, zazelenjet će. Vjera spaja naše ovozemno biće s duhovnom dimenzijom, s Bogom-Apsolutom. Uvodi nas u misterij jedinstva sa Stvoriteljem. A Stvoritelj svoje stvorenje koje mu se obraća, posvećuje i moli za pomoć, nikad ga, baš nikad ne ostavlja na cjedilu. Jer čovjek je Božja kreacija ovisna o svome Stvoritelju. Nužno je i neminovno susretati se sa svojim Stvoriteljem – jer ako se odvojimo od njega, odvajamo se od svojega bivstva. Upravo je vjera ta spona s njim. Ili uvjetno rečeno, vjera nas vodi prema središtu. U bit Bitka. Budi i aktivira one potencijale koji su obično za većinu ljudske populacije nepoznati ili marginalni. Duša oduši. Ispliva iz taloga tuge. Smiri se. Izroni iz bezdana. Bude joj toplo kao ptiću u gnijezdu. Pretvara se u pticu koja će opet poželjeti pjevati. Obnovljena, osjeća se blaženom. Uljepšava svijet oko sebe. I opet gledamo nebo koje se zorom bistri, sunce koje isijava ljubav. A iznad svega stekne se spoznaju kako nismo zanemareni i da je vjera naše najveće blago. Najdragocjeniji Božji dar. I kako čovjek koji vjeruje nije samo hrpica praha zemaljskoga, ma kako ranjiv i slab bio, već po vjeri nalazi praiskonsku stazu koja vodi k Živom Izvoru, i k unutarnjem oslobođenju, to jest, oslobođenju duše.

Danica Bartulović